

Ed. 689. Frumvarp til laga [311. mál]

um breyting á almennum hegningarlögum, nr. 19/1940, sbr. lög nr. 41/1973, lög nr. 24/1976 og lög nr. 52/1980.

(Lagt fyrir Alþingi á 103. löggjafarþingi 1980—81.)

1. gr.

Við 6. gr. laga nr. 19/1940, sbr. lög nr. 41/1973, lög nr. 24/1976 og lög nr. 52/1980, bætist nýr töluliður, 7. töluliður, svohljóðandi:

7. Fyrir háttsemi, sem greinir í alþjóðasamningi um varnir gegn töku gísla sem lagður var fram til undirritunar 18. desember 1979. Mál samkvæmt þessum tölulið skal þó aðeins höfða eftir fyrirskipun dómsmálaráðherra.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Athugasemdir við lagafrumvarp þetta.

Frumvarp þetta, sem samið er í dómsmálaráðuneytinu, fjallar um breyting á 6. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940, en ráðuneytið hefur talið nauðsynlegt að gera þessa breyting svo að Ísland geti gerst aðili að samningi, sem gerður hefur verið að tilhlutan Sameinuðu þjóðanna um varnir gegn töku gísla.

Jafnframt því sem þetta frumvarp er flutt, verður borin fram af utanríkisráðherra tillaga til þingsályktunar um heimild fyrir ríkisstjórnina til að fullgilda framangreindan samning.

Á síðari árum hefur verið gengið frá ýmsum milliríkjasamningum vegna sívaxandi hryðjuverkastarfsemi. Í því sambandi má nefna Haag-samning um varnir gegn ólöglegum aðgerðum gegn öryggi flugsamgangna, samning gerðan að tilhlutan Sameinuðu þjóðanna um ráðstafanir gegn glæpum, er beinast að einstaklingum, er njóta alþjóðaverndar, þ. á m. sendierindrekum og Evrópusamning um varnir gegn hryðjuverkum. Þessir samningar skuldbinda ríki til þess **annaðhvort** að framselja **eða** höfða refsímál gegn þeim, sem taldir eru hafa framið eitthvert þeirra brota, sem í samningunum greinir. Hefur Ísland gerst aðili að þeim öllum og almennum hegningarlögum hefur verið breytt til samræmis við þá.

Þessum nýja samningi svipar um flest til hinna samninganna. Markmiðið með samningnum er að koma í veg fyrir að hermdarverkamenn finni sér hæli eða gríðastaði án refsingar.

Samkvæmt 1. gr. samningsins eru brotin í því fólgin að einstaklingur (gísl) er sviptur frelsi og hótad er að lífláta hann eða limlesta eða halda áfram frelsisskerðingu hans til þess að þvinga þriðja aðila til aðhafast eða láta undir höfuð leggjast að aðhafast eitthvað, sem er beint eða óbeint skilyrði fyrir lausn gíslsins.

Er aðildarríki lögð sú skylda á herðar í 2. gr. samningsins að lýsa slíka glæpi refsiverða og mæla fyrir um hæfilegar refsingar.

Yfirleitt myndu slík brot falla undir XXIV. kafla almennra hegningarlaga, sérstaklega 226. gr. Þykir ekki þörf að auka við ákvæðum að þessu leyti út af háttsemi þeirri, er greinir í samningnum.

Til að rýmka um refsilögsögu Íslands þykir nauðsyn bera til að bæta við ákvæði í 6. gr. almennra hegningarlaga. Verður þá ótvírætt að hún tekur til brota og brotamanna, sem samningurinn fjallar um. Ákvæðið verður ekki virkt fyrr en umræddur samningur verður fullgiltur og tekur gildi að því er Ísland varðar.

Til að slá varnagla við fyrirhuguðu víðtæku refsivaldi, er lagt til að ákvörðun um málhöfðun verði í höndum dómsmálaráðherra, enda eru gíslatökur iðulega tilefni stjórn-málalegs þrýstings, sem beint er gegn ædstu stjórnvöldum.

Önnur ákvæði samningsins þarfnast eigi sérstakra skýringa hér.

Samþykkt þessa lagafrumvarps leiðir hvorki til ríkisútgjalda né neiðs konar aukinna ríkisumsvifa.

Fylgiskjal.

Alþjóðasamningur um varnir gegn töku gísla

RÍKI ÞAU SEM AÐILAR ERU AÐ SAMNINGI ÞESSUM

HAGA Í HUGA markmið og grundvallarreglur sáttmála Sameinuðu þjóðanna varðandi varðveislu heimsfriðar og öryggis og eflingu vinsamlegra samskipta og samvinnu ríkja í milli,

VIÐURKENNA sérstaklega að allir eigi rétt til lífs, frelsis og mannhelgi eins og greinir í mannréttindayfirlýsingu Sameinuðu þjóðanna og alþjóðasamningnum um borgaraleg og stjórn-málaleg réttindi,

STAÐFESTA grundvallarregluna um jöfn réttindi og sjálfsákvörðunarrétt þjóða eins og hún er sett fram í sáttmála Sameinuðu þjóðanna og yfirlýsingunni um grundvallarreglur þjóðaréttar varðandi vinsamleg samskipti og samvinnu ríkja í milli í samræmi við sáttmála Sameinuðu þjóðanna svo og öðrum viðkomandi ályktunum allsherjarþingsins,

HAGA Í HUGA að gíslataka er brot sem veldur hinu alþjóðlega samfélagi þungum áhyggjum og

International Convention against the Taking of Hostages

The States Parties to this Convention,

Having in mind the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and security and the promotion of friendly relations and co-operation among States,

Recognizing in particular that everyone has the right to life, liberty and security of person, as set out in the Universal Declaration of Human Rights and the International Covenant on Civil and Political Rights,

Reaffirming the principle of equal rights and self-determination of peoples as enshrined in the Charter of the United Nations and the Declaration on Principles of International Law concerning Friendly Relations and Co-operation among States in accordance with the Charter of the United Nations, as well as in other relevant resolutions of the General Assembly,

Considering that the taking of hostages is an offence of grave concern to the international

að í samræmi við ákvæði samnings þessa skuli hver sá sem tekur gísl annað hvort sóttur til saka eða framseldur,

ERU SANNFÆRÐ UM að brýna nauðsyn beri til að þróa alþjóðasamvinnu ríkja í milli með því að setja fram og samþykka virkar ráðstafanir til þess að koma í veg fyrir, sækja til saka fyrir og refsa fyrir hvers konar gíslatöku sem alþjóðlegt hryðjuverk,

HAFA ORÐIÐ ÁSÁTT um eftirfarandi:

1. gr.

1. Hver sá sem tekur annan mann (hér á eftir nefndur „gíslinn“) eða sviptir hann frelsi og hótar að lífláta eða meiða hann eða halda áfram frelsis-skerðingu hans til þess að þvinga þriðja aðila, þ. e. a. s. ríki, alþjóðastofnun, einstakling eða aðila að lögum eða hóp einstaklinga eða aðila að lögum til að aðhafast eða láta undir höfuð leggjast að aðhafast eitthvað sem beint eða óbeint skilyrði fyrir lausn gíslsins fremur gíslatökubrot („gíslatöku“) í merkingu samnings þessa.

2. Hver sá sem

a. gerir tilraun til þess að fremja gíslatöku, eða

b. er hlutdeildarmaður einhvers sem fremur eða gerir tilraun til þess að fremja gíslatöku fremur sömuleiðis brot samkvæmt samningi þessum.

2. gr.

Sérhvert aðildarríki skal gera brot þau er greinir í 1. gr. refsiverð með tilhlýðilegum refsingum þar sem tekið sé tillit til þess hve alvarleg brot þessi eru.

3. gr.

1. Nú heldur brotamaðurinn gíslinum á landsvæði aðildarríkis og skal það gera allar þær ráðstafanir sem því þykja tilhlýðilegar til þess að bæta ástand gíslsins, sérstaklega að tryggja lausn hans og greiða fyrir brottför hans, þegar það á við, eftir að hann hefur verið látinn laus.

2. Hafi einhver hlutur sem brotamaðurinn hefur komist yfir vegna gíslatökunnar komist í vörslur aðildarríkis skal það skila því svo fljótt sem auðið er til gíslsins eða þess þriðja aðila sem greinir í 1. gr., eftir því sem við á eða til viðeigandi stjórnvalda þeirra.

4. gr.

Aðildarríkin skulu hafa samvinnu um að koma í veg fyrir brot þau er greinir í 1. gr., einkum með því að

community and that, in accordance with the provisions of this Convention, any person committing an act of hostage taking shall either be prosecuted or extradited,

Being convinced that it is urgently necessary to develop international co-operation between States in devising and adopting effective measures for the prevention, prosecution and punishment of all acts of taking of hostages as manifestations of international terrorism,

Have agreed as follows:

Article 1

1. Any person who seizes or detains and threatens to kill, to injure or to continue to detain another person (hereinafter referred to as the “hostage”) in order to compel a third party, namely, a State, an international intergovernmental organization, a natural or juridical person, or a group of persons, to do or abstain from doing any act as an explicit or implicit condition for the release of the hostage commits the offence of taking of hostages (“hostage-taking”) within the meaning of this Convention.

2. Any person who:

(a) attempts to commit an act of hostage-taking, or

(b) participates as an accomplice of anyone who commits or attempts to commit an act of hostage-taking likewise commits an offence for the purposes of this Convention.

Article 2

Each State Party shall make the offences set forth in article 1 punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of those offences.

Article 3

1. The State Party in the territory of which the hostage is held by the offender shall take all measures it considers appropriate to ease the situation of the hostage, in particular, to secure his release and, after his release, to facilitate, when relevant, his departure.

2. If any object which the offender has obtained as a result of the taking of hostages comes into the custody of a State Party, that State Party shall return it as soon as possible to the hostage or the third party referred to in article 1, as the case may be, or to the appropriate authorities thereof.

Article 4

States Parties shall co-operate in the prevention of the offences set forth in article 1, particularly by:

a. gera allar raunhæfar ráðstafanir til þess að hindra að unnið sé á landssvæði þeirra að undirbúningi að framningu slíkra brota, bæði innan og utan landssvæða þeirra, þ. á. m. ráðstafanir til að banna á landssvæðum sínum ólöglega starfsemi einstaklinga, hópa og stofnana sem hvetja til, eiga frumkvæði að, skipuleggja eða fást við gíslatöku.

b. skiptast á upplýsingum og samhæfa stjórn-sýsluaðgerðir og aðrar aðgerðir eftir því sem við á til þess að koma í veg fyrir að brot þessi verði framin.

5. gr.

1. Sérhverju aðildarríki ber að gera nauðsynlegar ráðstafanir til að koma lögum yfir sérhvert brot sem greinir í 1. gr. sem framið er

a. á landssvæði þess eða um borð í skipi eða loftfari sem skrásett er í ríkinu.

b. af einhverjum þegni þess eða, telji ríkið það tilhlýðilegt, af þeim ríkisfangslausum mönnum sem dvelja að jafnaði á landssvæði þess.

c. til þess að þvinga það ríki til þess að afhafast eða láta undir höfuð leggjast að afhafast eitthvað.

d. gagnvart gísl sem er þegn þess ríkis telji ríkið það tilhlýðilegt.

2. Sérhverju ríki ber sömuleiðis að gera nauðsynlegar ráðstafanir til að koma lögum yfir brot þau sem greinir í 1. gr. í þeim tilvikum þegar meintur brotamaður er staddur á landssvæði þess og það framselur hann ekki til einvers þeirra ríkja sem talin eru í 1. mgr. þessarar greinar.

3. Samningur þessi kemur ekki í veg fyrir refsilögsögu samkvæmt landslögum.

6. gr.

1. Eftir að hafa gengið úr skugga um að málsatvik réttlæti slíkt skal sérhvert aðildarríki í samræmi við lög sín setja meintan brotamann sem staddur er á landssvæði þess í gæsluvarðhald eða gera aðrar ráðstafanir til þess að tryggja nærveru hans þann tíma sem nauðsynlegur er til þess að hefja megi sakamálsmeðferð eða framsalsmeðferð. Það aðildarríki skal tafarlaust hefjast handa um frumrannsókn á staðreyndum.

2. Gæsluvarðhald eða aðrar þær ráðstafanir sem um getur í 1. mgr. þessarar greinar skulu tilkynntar án tafar beint eða fyrir milligöngu aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna til

a. ríkis þess þar sem brotið var framið.

b. ríkis þess sem þvingun hefur verið beint að eða reynd gegn.

(a) taking all practicable measures to prevent preparations in their respective territories for the commission of those offences within or outside their territories, including measures to prohibit in their territories illegal activities of persons, groups and organizations that encourage, instigate, organize or engage in the perpetration of acts of taking of hostages;

(b) exchanging information and co-ordinating the taking of administrative and other measures as appropriate to prevent the commission of those offences.

Article 5

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over any of the offences set forth in article 1 which are committed:

(a) in its territory or on board a ship or aircraft registered in that State;

(b) by any of its nationals or, if that State considers it appropriate, by those stateless persons who have their habitual residence in its territory;

(c) in order to compel that State to do or abstain from doing any act; or

(d) with respect to a hostage who is a national of that State, if that State considers it appropriate.

2. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 1 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite him to any of the States mentioned in paragraph 1 of this article.

3. This Convention does not exclude any criminal jurisdiction exercised in accordance with internal law.

Article 6

1. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, any State Party in the territory of which the alleged offender is present shall, in accordance with its laws, take him into custody or take other measures to ensure his presence for such time as is necessary to enable any criminal or extradition proceedings to be instituted. That State Party shall immediately make a preliminary inquiry into the facts.

2. The custody or other measures referred to in paragraph 1 of this article shall be notified without delay directly or through the Secretary-General of the United Nations to:

(a) the State where the offence was committed;

(b) the State against which compulsion has been directed or attempted;

c. ríkis þess þar sem einstaklingur sá eða aðili að lögum sem þvingun hefur verið beint að eða reynd gegn á ríkisfang.

d. ríkis þess þar sem gíslinn á ríkisfang eða þar sem hann dvelur að jafnaði.

e. ríkis þess þar sem hinn meinti brotamaður á ríkisfang eða, sé hann ríkisfangslaus, þar sem hann dvelur að jafnaði.

f. alþjóðastofnunar þeirrar sem þvingun hefur verið beint að eða reynd gegn.

g. allra annarra ríkja sem hlut eiga að máli.

3. Sérhver sá sem ráðstafanir þær er um getur í 1. mgr. þessara greinar beinast gegn skal eiga rétt til þess

a. að hafa samband án tafar við næsta viðeigandi fulltrúa þess ríkis þar sem hann á ríkisfang eða sem annars er heimilt að stofna til slíks sambands eða, sé hann ríkisfangslaus, þess ríkis þar sem hann dvelur að jafnaði.

b. að fá fulltrúa þess ríkis í heimsókn.

4. Réttindum þeim er um getur í 3. mgr. þessarar greinar skal beitt í samræmi við lög og reglur ríkis þess þar sem hinn meinti brotamaður er staddur, að því tilskildu þó að lög þessi og reglur geri kleift að ná fullu markmiðinu með réttindunum sem veitt eru samkvæmt 3. mgr. þessarar greinar.

5. Ákvæði 3. og 4. mgr. þessarar greinar skulu ekki skerða rétt neins aðildarríkis sem gerir kröfu til lögsögu samkvæmt b-lið 1. mgr. 5. gr. til þess að bjóða alþjóðanefnd Rauða krossins að hafa samband við og heimsækja hinn meinta brotamann.

6. Ríki það er framkvæmir frumrannsókn þá sem gert er ráð fyrir í 1. mgr. þessarar greinar skal án tafar gefa ríkjum þeim eða stofnun sem getið er um í 2. mgr. þessarar greinar skýrslu um niðurstöður sínar og gefa til kynna hvort það hyggist beita lögsögu sinni.

7. gr.

Aðildarríki það þar sem hinn meinti brotamaður er sóttur til saka skal í samræmi við lög sín tilkynna aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna lokaniðurstöður málsmeðferðarinnar og skal hann senda upplýsingarnar öðrum ríkjum og alþjóðastofnunum er hlut eiga að máli.

(c) the State of which the natural or juridical person against whom compulsion has been directed or attempted is a national;

(d) the State of which the hostage is a national or in the territory of which he has his habitual residence;

(e) the State of which the alleged offender is a national or, if he is a stateless person, in the territory of which he has his habitual residence;

(f) the international intergovernmental organization against which compulsion has been directed or attempted;

(g) all other States concerned.

3. Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 1 of this article are being taken shall be entitled:

(a) to communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which he is a national or which is otherwise entitled to establish such communication or, if he is a stateless person, the State in the territory of which he has his habitual residence;

(b) to be visited by a representative of that State.

4. The rights referred to in paragraph 3 of this article shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the State in the territory of which the alleged offender is present subject to the proviso, however, that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 of this article are intended.

5. The provisions of paragraphs 3 and 4 of this article shall be without prejudice to the right of any State Party having a claim to jurisdiction in accordance with paragraph 1 (b) of article 5 to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.

6. The State which makes the preliminary inquiry contemplated in paragraph 1 of this article shall promptly report its findings to the States or organization referred to in paragraph 2 of this article and indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

Article 7

The State Party where the alleged offender is prosecuted shall in accordance with its laws communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit the information to the other States concerned and the international intergovernmental organizations concerned.

8. gr.

1. Aðildarríki þar sem hinn meinti brotamaður er staddur skal, ef það framselur hann ekki, undantekningarlaust og hvort sem brotið var framið á landssvæði þess eða ekki, vísa málinu til lögbærra stjórnvalda sinna til málssóknar samkvæmt landslögum. Stjórnvöld þessi skulu taka ákvörðun á sama hátt og þegar um er að ræða almenn brot alvarlegs eðlis samkvæmt landslögum.

2. Hverjum þeim sem málssókn beinist gegn vegna einhvers þeirra brota sem um getur í 1. gr. skal tryggð réttlát meðferð á öllum stigum málsins, þar með talið að hann njóti allra þeirra réttinda og þeirrar verndar sem lög þess ríkis þar sem hann er staddur áskilja.

9. gr.

1. Ekki skal orðið við beiðni um framsal meints brotamanns samkvæmt samningi þessum hafi ríki það sem beiðninni er beint til gildar ástæður til að ætla

a. að beiðni um framsal vegna brots sem um getur í 1. gr. hafi verið sett fram í þeim tilgangi að lögsækja eða refsanna manni vegna kynþáttar hans, trúarbragða, þjóðernis, staðfélagsuppruna eða stjórnmalaskoðana, eða

b. að réttarstaða hans kunni að verða skert

- i. vegna einhverra þeirra ástæðna er greinir í a-lið málsgreinar þessarar, eða
- ii. vegna þess að réttbær stjórnvöld þess ríkis sem á rétt á að vernda hann geta ekki haft samband við hann.

2. Varðandi brot þau sem skilgreind eru í samningi þessum skal ákvæðum allra framsalsamninga og ráðstafana sem í gildi eru milli aðildarríkja breytt milli aðildarríkja að því leyti sem þau eru ósamrýmanleg samningi þessum.

10. gr.

1. Brot þau er greinir í 1. gr. skulu teljast til brota er varða framsali í sérhverjum framsalsamningi milli aðildarríkja. Aðildarríkin takast á hendur að láta slík brot varða framsali í öllum framsalssamningum er þau gera sín í milli.

2. Ef aðildarríki sem gerir það að skilyrði fyrir framsali að samningur sé í gildi berst beiðni um framsal frá öðru aðildarríki sem það hefur ekki

Article 8

1. The State Party in the territory of which the alleged offender is found shall, if it does not extradite him, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any ordinary offence of a grave nature under the law of that State.

2. Any person regarding whom proceedings are being carried out in connexion with any of the offences set forth in article 1 shall be guaranteed fair treatment at all stages of the proceedings, including enjoyment of all the rights and guarantees provided by the law of the State in the territory of which he is present.

Article 9

1. A request for the extradition of an alleged offender, pursuant to this Convention, shall not be granted if the requested State Party has substantial grounds for believing:

(a) that the request for extradition for an offence set forth in article 1 has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of his race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion; or

(b) that the person's position may be prejudiced:

- (i) for any of the reasons mentioned in subparagraph (a) of this paragraph, or
- (ii) for the reason that communication with him by the appropriate authorities of the State entitled to exercise rights of protection cannot be effected.

2. With respect to the offences as defined in this Convention, the provisions of all extradition treaties and arrangements applicable between States Parties are modified as between States Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 10

1. The offences set forth in article 1 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between States Parties. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be concluded between them.

2. If a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party

gert framsalssamning við, má ríki það sem beiðninni er beint til, ef það kys, telja samning þennan lagagrundvöll fyrir framsali að því er tekur til brota þeirra sem um getur í 1. gr. Framsal skal háð öðrum þeim skilyrðum sem lög þess ríkis sem beiðninni er beint til kveða á um.

3. Aðildarríki þau er ekki gera það að skilyrði fyrir framsali að samningur sé í gildi skulu sín í milli viðurkenna þau brot sem um getur í 1. gr. sem brot er varði framsali að uppfylltum þeim skilyrðum sem lög þess ríkis sem beiðninni er beint til kveða á um.

4. Fara skal með brot þau sem um getur í 1. gr. að því er varðar framsal milli aðildarríkja eins og þau hafi ekki einungis verið framin þar sem þau áttu sér stað heldur einnig á landssvæði þeirra ríkja sem samkvæmt 1. mgr. 5. gr. ber skylda til að tryggja lögsögu.

11. gr.

1. Aðildarríki skulu veita hvert öðru alla hugsanlega aðstoð í sambandi við saksókn vegna brota er um getur í 1. mgr., þ. á m. láta í té öll sönnunargögn sem þau hafa undir höndum og nauðsynleg eru vegna saksóknarinnar.

2. Ákvæði 1. mgr. þessarar greinar skulu ekki hafa áhrif á skyldur varðandi gagnkvæma aðstoð í dómsmálum sem aðrir samningar kveða á um.

12. gr.

Að svo miklu leyti sem Genfarsamningarnir frá 1949 um vernd stríðshráðra eða viðbótarbókanir við þessa samninga eiga við um sérstaka gíslatöku, og að svo miklu leyti sem aðildarríki að samningi þessum eru bundin samkvæmt þeim samningum til þess að sækja til saka eða afhenda gíslatökumanninn skal samningur þessi ekki eiga við um gíslatöku sem framin er þegar vopnaátök eins og þau eru skilgreind í Genfarsamningunum frá 1949 og bókununum við þá eiga við, þar með talið vopnaátök sem getið er um í 4. mgr. 1. gr. viðbótarbókunar I frá 1977 þar sem þjóðir berjast gegn nýlenduyfirráðum og erlendu hernámi og gegn stjórnarfari sem byggist á mismunun kynþátta í baráttu fyrir sjálfsákvörðunarrétti eins og sett er fram í sáttmála Sameinuðu þjóðanna og yfirlýsingu um grundvallarreglur þjóðaréttar varðandi vinsamleg samskipti og samvinnu ríkja í milli í samræmi við sáttmála Sameinuðu þjóðanna.

with which it has no extradition treaty, the requested State may at its option consider this Convention as the legal basis for extradition in respect of the offences set forth in article 1. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State.

3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offences set forth in article 1 as extraditable offences between themselves subject to the conditions provided by the law of the requested State.

4. The offences set forth in article 1 shall be treated, for the purpose of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territories of the States required to establish their jurisdiction in accordance with paragraph 1 of article 5.

Article 11

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connexion with criminal proceedings brought in respect of the offences set forth in article 1, including the supply of all evidence at their disposal necessary for the proceedings.

2. The provisions of paragraph 1 of this article shall not affect obligations concerning mutual judicial assistance embodied in any other treaty.

Article 12

In so far as the Geneva Conventions of 1949 for the protection of war victims or the Protocols Additional to those Conventions are applicable to a particular act of hostage-taking, and in so far as States Parties to this Convention are bound under those conventions to prosecute or hand over the hostage-taker, the present Convention shall not apply to an act of hostage-taking committed in the course of armed conflicts as defined in the Geneva Conventions of 1949 and the Protocols thereto, including armed conflicts mentioned in article 1, paragraph 4, of Additional Protocol I of 1977, in which peoples are fighting against colonial domination and alien occupation and against racist régimes in the exercise of their right of self-determination, as enshrined in the Charter of the United Nations and the Declaration on Principles of International Law concerning Friendly Relations and Co-operation among States in accordance with the Charter of the United Nations.

13. gr.

Samningur þessi á ekki við ef brot er framið í einu ríki og gíslinn og hinn meinti brotamaður eru þegnar þess ríkis og hinn meinti brotamaður er staddur á landssvæði þess ríkis.

14. gr.

Ekkert í samningi þessum skal skýrt svo að það réttlæti skerðingu landamærahelgi eða stjórn-málalegs sjálfstæðis ríkis í bága við sáttmála Sameinuðu þjóðanna.

15. gr.

Ákvæði samnings þessa skulu ekki hafa áhrif á framkvæmd sáttmála um griðastað sem í gildi eru við samþykkt þessa samning milli ríkja þeirra sem aðilar eru að sáttmálunum. Hins vegar má ríki sem er aðili að samningi þessum ekki bera fyrir sig ákvæði þeirra sáttmála gagnvart öðru ríki sem er aðili að samningi þessum en ekki sáttmálunum.

16. gr.

1. Deilu milli tveggja eða fleiri aðildarríkja varðandi túlkun eða framkvæmd samnings þessa sem ekki er útkljáð með samningi skal ef aðili óskar lögð í gerð. Komi aðilar sér ekki saman um skipan gerðardómsins innan sex mánaða frá dagsetningu beiðninnar um gerðardómsmeðferð má hver þeirra vísa deilunni til Alþjóðadómstólsins með beiðni í samræmi við samþykktir dómstólsins.

2. Sérhvert ríki má þegar það undirritar eða fullgildir samning þennan eða gerist aðili að honum lýsa því yfir að það telji sig ekki bundið af 1. mgr. þessarar greinar. Önnur aðildarríki skulu ekki vera bundin af 1. mgr. þessarar greinar gagnvart öðru aðildarríki sem gert hefur slíkan fyrirvara.

3. Sérhvert aðildarríki sem gert hefur fyrirvara samkvæmt 2. mgr. þessarar greinar getur hvenær sem er dregið þann fyrirvara til baka með tilkynningu til aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna.

17. gr.

1. Samningur þessi liggur frammi til undirritunar öllum ríkjum til 31. desember 1980 í aðalstöðvum Sameinuðu þjóðanna í New York.

2. Samning þennan skal fullgilda. Fullgildingarskjölum skal komið til vörslu hjá aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna.

Article 13

This Convention shall not apply where the offence is committed within a single State, the hostage and the alleged offender are nationals of that State and the alleged offender is found in the territory of that State.

Article 14

Nothing in this Convention shall be construed as justifying the violation of the territorial integrity or political independence of a State in contravention of the Charter of the United Nations.

Article 15

The provisions of this Convention shall not affect the application of the Treaties on Asylum, in force at the date of the adoption of this Convention, as between the States which are parties to those Treaties; but a State Party to this Convention may not invoke those Treaties with respect to another State Party to this Convention which is not a party to those treaties.

Article 16

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which is not settled by negotiation shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If within six months from the date of the request for arbitration the parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice by request in conformity with the Statute of the Court.

2. Each State may at the time of signature or ratification of this Convention or accession thereto declare that it does not consider itself bound by paragraph 1 of this article. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 of this article with respect to any State Party which has made such a reservation.

3. Any State Party which has made a reservation in accordance with paragraph 2 of this article may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 17

1. This Convention is open for signature by all States until 31 December 1980 at United Nations Headquarters in New York.

2. This Convention is subject to ratification. The instruments of ratification shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

3. Samningur þessi liggur frammi til aðildar öllum ríkjum. Aðildarskjölum skal komið til vörslu hjá aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna.

18. gr.

1. Samningur þessi öðlast gildi á þrítugasta degi eftir þann dag sem tuttugasta og öðru fullgildingarskjali eða aðildarskjali er komið til vörslu hjá aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna.

2. Gagnvart sérhverju ríki sem fullgildir eða gerist aðili að samningnum eftir að tuttugasta og öðru fullgildingarskjalinu eða aðildarskjalinu er komið til vörslu skal samningurinn öðlast gildi á þrítugasta degi eftir að það ríki hefur komið fullgildingarskjali eða aðildarskjali sínu til vörslu.

19. gr.

1. Sérhvert aðildarríki getur sagt samningi þessum upp með skriflegri tilkynningu til aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna.

2. Uppsögn tekur gildi einu ári eftir þann dag sem aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna berst tilkynningin.

20. gr.

Frumriti samnings þessa skal komið til vörslu hjá aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna sem skal senda staðfest afrit hans til allra ríkja og eru textarnir á arabísku, ensku, frönsku, kínversku, rússnesku og spænsku jafngildir.

ÞESSU TIL STAÐFESTU hafa undirritaðir sem til þess hafa fullt umboð ríkisstjórna sinna undirritað samning þennan sem lagður var fram til undirritunar í New York 18. desember 1979.

3. This Convention is open for accession by any State. The instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 18

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of deposit of the twenty-second instrument of ratification or accession with the Secretary-General of the United Nations.

2. For each State ratifying or acceding to the Convention after the deposit of the twenty-second instrument of ratification or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State of its instrument of ratification or accession.

Article 19

1. Any State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations.

2. Denunciation shall take effect one year following the date on which notification is received by the Secretary-General of the United Nations.

Article 20

The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations, who shall send certified copies thereof to all States.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Convention, opened for signature at New York on 18 December 1979.